

Konečně přístroj odložila. Otočila se k hostům s ustaným výrazem v obličeji. Profesionální úsměv, který vzápětí nasadila, nevypadal ani trochu přirozeně.

„Welcome to Fläming. Přijeli jste z Polska, pokud se nepletu? Mám tu zapsanou na dnešek rezervaci.“

„Můžeme mluvit německy,“ navrhl Grzegorz. „Bude to pro mě jednodušší. V práci používám němčinu denně.“

„Opravdu? To mám radost,“ pronesla hlasem svědčícím o opaku. Nejspíš si uvědomila, že ten muž rozuměl všemu, co před chvílí říkala do telefonu.

Podala mu přihlašovací formulář.

„Přijel jste s... dcerou?“ před posledním slovem na vteřinu zaváhala. Zkoumavě si Kamilu prohlédla.

Neodpověděl. Dal se do vyplňování. Ať si z jejich jmen a dat narození vyvodí, co je libo.

•••

Fläming byl opožděný dárek ke Kamiliným sedmnáctým narozeninám. Grzegorz ji obvykle v létě posílal k moři – někdy k Baltu, jindy na jih, ale pokaždé s babičkou. Sám se odmítal těch dovolených účastnit. Nahlas to nikdy neřekl, ale vždy se hrozně těšil na těch deset dní, které stráví o samotě.

Nepotřeboval k odpočinku moře. Potřeboval se alespoň na chvíli zbavit přítomnosti ženy, jež před patnácti lety usoudila, že její syn není schopen vychovat své dítě sám. Byl si jist, že svůj názor dodnes nezměnila, i když se k tomu tématu už dávno nevraceli.

Letos se rozhodl, že stráví dovolenou jinak. Pojedou s Kamilou do Německa na nejlepší bruslařské stezky. Oba měli in-liny rádi, ale ve svém městě spolu nikdy nejezdili. Grzegorz tiše doufal, že je Fläming sblíží.

•••

Kamila celkem ochotně pomáhala postavit stan. U vchodu rozmístila kempové židle a stolek, které Grzegorz koupil narychlo před odjezdem. Nikdy předtím nekempovali.

„Je tu hezky,“ pronesla a s úsměvem se rozhlédla kolem sebe. Malý kemp byl čistý, upravený, tráva čerstvě posekaná, živý plot pečlivě zastřižený.

Grzegorz cítil, jak jím prostupuje pocit úlevy. Cestou toho Kamila moc nenamluvila a on se nemohl zbavit dojmu, že ji vidina společné dovolené vůbec neláká.

„Projedeme se ještě dnes?“ zeptala se. „Je teprve sedm.“

„Samozřejmě,“ souhlasil až příliš ochotně. Zaznělo to, jako by se chtěl dceři za každou cenu zavděčit.

A pak se ozval Grzegorzův mobil a jemu hned bylo jasné, že se vše pokazí. Volala matka. K čertu, jak mohl zapomenout poslat jí zprávu?

„Ahoj, mami. Dojeli jsme v pohodě a zrovna jsme se ubytovali,“ prohodil zvesela, což ho ale neuchránilo před matčinými výčitkami.

„To jsem si oddychla! Nemohl jsi zavolat dřív nebo alespoň poslat esemesku? Podle mého odhadu jste měli dorazit na místo už před třemi hodinami. Nechápeš, že jsem polomrtvá strachem?“

„Uklidni se, mami. Nejdřív jsme se chtěli ubytovat a pak...“

„Mohu mluvit s Kamilkou?“ přerušila ho.

Grzegorzovy rty se zúžily do tenké zlostné čáry. Beze slova podal mobil dceři.

„Babičko, moc se ti omlouváme,“ Kamila se snažila situaci urovnat. „Cesta se nám protáhla, protože jsme sjeli z dálnice a stavili jsme se na chvíli v Lehnici...“

Zmínka o Lehnici starší ženu očividně obměkčila. Zapomněla na výčitky a dalších pár minut si klidně povídala s vnučkou.